

BIANCA IOSIVONI

AŽ TI
BUDU

nablízku

ROMÁN

AŽ TI
BUDU
nablízku

Copyright © 2020 by Bastei Lübbe AG, Köln

Všetchna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Taťána Štefánková, 2023

Cover © ZERO Werbeagentur, 2023

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

ISBN 978-80-277-3484-9 (pdf)

BIANCA IOSIVONI

AŽ TI
BUDU
nablízku

přeložila Taťána Štefánková

Playlist

Taylor Swift feat. Brendon Urie of
Panic! At The Disco – *ME!*
K/DA, Madison Beer, G(i)-DLE, Jaira Burns,
League of Legends – *POP/STARS*
Laura Platt – *Fear Not This Night* (»Guild Wars 2«)
ThunderScott – *Dead by Daylight*
Taylor Swift, Dixie Chicks – *Soon You'll Get Better*
Royal Philharmonic Orchestra – *Tomb Raider 2 Theme*
Charlie Puth, Meghan Trainor – *Marvin Gaye*
Carly Rae Jepsen – *Call Me Maybe*
Meghan Trainor – *No*
Galantis, OneRepublic – *Bones*
MC Hammer – *U Can't Touch This*
Jaroslav Beck, Summer Haze – *Escape*
Taylor Swift – *Shake It Off*
Bebe Rexha – *Last Hurrah*
American Authors – *Deep Water*
Alan Walker, Sabrina Carpenter, Farruko – *On My Way*
Panic! At The Disco – *High Hopes*
Imagine Dragons – *Believer*
Alan Walker – *Faded*
Jessie Ware – *Hearts*
Taylor Swift – *You Need To Calm Down*
Mabel – *Don't Call Me Up*
Sara Ramirez – *The Story*
WILD – *Hold Us Together*

*Pro Anabelu,
která čekala jen na tento příběh.*

*A pro PJ-Squad.
Děkuji za tu spoustu hodin, kdy jsem s vámi hrála
počítačové hry, místo abych psala tuto knihu.*

Level 1

TEAGAN

Počítačové hry ve mně neprobouzely agresivitu. Tu ve mně vyvolávali lidé, to kvůli nim jsem hrála počítačové hry, při nichž jsem mohla vypustit veškerou frustraci. Každopádně bylo méně kriminální zabít jednoho NPC nebo bossa než zakroutit krkem normálnímu člověku na ulici. Nebo skočit někomu po krku během běžného dne na střední škole.

Ovšem dnešní den byl už od rána všechno možné, jen ne běžný. Začalo to tím, že jsem zaspala a přišla pozdě, takže mi můj oblíbený učitel udělil poznámku. Potom jsem na chodbě vrazila do rozehrávače – hvězdy místního týmu amerického fotbalu a ta dutá hlava, ten osel mi ani nepomohl posbírat ze země knihy, jen si prostě klidně odkráčel, jako by v tom jeho vypulírovaném světě někdo jako já vůbec neexistoval. Doufala jsem, že při příští hře zakopne a dopadne obličejem rovnou do bláta. Nebo do psího lejna.

V poledne v jídelně mi další takový mizera sebral před nosem poslední požitelný oběd, a tak jsem teď, po hodině dějepisu, stála hladová před svojí skříňkou v chodbě. Kolem mě se rozléhal typický hluk hlasů, klapání dvířek od skříněk

a nepříjemného cinkání spousty mobilů – protože se tu stále ještě našlo dost blbečků, co si nevypínali zvuk ani ve škole.

Cink.

Cink. Cink. Cink.

Už ne! Jestli ten protivný zvuk uslyším ještě jednou, tak za sebe neručím!

Vyměnila jsem si knížky a odfoukla si z obličeje do fialova obarvený pramen vlasů, který se mi uvolnil z narychlo svázaného uzlu. V kombinaci se včerejším make-upem, který jsem večer před živým přenosem sice osvěžila, pak se ale zapomněla odlíčit, jsem krátce před poslední vyučovací hodinou vypadala stejně uboze, jako jsem se cítila.

Cink!

Cink!

Prudce jsem práskla dvířky a otočila se k viníkovi, abych mu vytmavila, co si o něm myslím – a vzápětí jsem strnula. O dvě skříňky dál totiž stála Penelope Martinezová, moje nejlepší kamarádka už od školky. Nebo spíš: *bývalá* nejlepší kamarádka. Protože před dvěma roky se se mnou přestala úplně bavit. Prostě jen tak, bez varování. Bez vysvětlení. Ze dne na den už jsem pro ni najednou neexistovala. Zpočátku jsem se kontakt mezi námi snažila obnovit a zjistit, co se tak náhle stalo. Nebo spíš proč už mezi námi nic není. Jednou jsem ji zkusila požádat o vysvětlení na veřejnosti, ve školní jídelně. Marně. Víc než trapné mlčení jsem z ní nedostala. Podle všeho mě najednou jednoduše vyškrtla ze svého světa, který už s tím mým neměl nic společného mimo nevyhnutelných setkání na školních chodbách, protože naše skříňky stály blízko sebe.

Obviňující slova mi zamrzla na rtech. Jako kdyby si mého ustrnutí všimla, Pen vzhlédla od mobilu – a můj pohled opětovala. Rozbušilo se mi srdce. Chtěla jsem jí něco říct. Alespoň *ahoj* nebo *jak se máš*. Prostě něco. Ale nic z toho

jsem ze sebe nevymáčkla. Bylo mi jasné, že není možné, abychom spolu najednou začaly mluvit a jen tak se znovu staly nejlepšími kamarádkami. A ona mi to taky vzápětí potvrdila. Ještě chvíli se na mě dívala, pak potřásla hlavou a odešla. Polkla jsem a dívala se za ní, avšak nakonec jsem se přinutit k odchodu a odvrátila se od ní. Ovšem jen abych vzápětí div nevrátila do další osoby, kterou jsem také zrovna nemusela.

Maddison Mae McKinnonová. No skvělé. Byla nespornou královnou školy a miláčkem všech studentů a stejně tak i učitelů. A chovala se tak přehnaně zdvořile a přátelsky, že by se z toho jeden poblil.

„Ahoj... Ty jsi Teagan Ramona, že?“ zazářily na mě perlově bílé zuby.

Já jsem ty svoje zatnula tak pevně, že muselo být slyšet, jak skřípají. „Teagan stačí.“

„Dobře.“ Rychle pohlédla do chodby, jako by se obávala, že nás spolu někdo uvidí. Ji v barevně vyladěném pastelovém outfitu s lodičkami se zabijáckými podpatky a perfektně upravenými zlatohnědými vlasy, a vedle ní mě v potrhaných džínách, obnošených kotníčkových botách, tmavě modrém tílku a s tetováním na klíční kosti. Můj obraz domalovávaly tmavě hnědé vlasy, avšak od výše brady až po ramena obarvené do neónově fialové barvy.

Maddison Mae se nervózně usmála. „Vím, že se vlastně neznáme...“

„Máme spolu angličtinu a dějepis a ty jsi ta, se kterou se ocimával můj bývalý,“ skočila jsem jí suše do řeči, zatímco jsem si na rameni upravovala popruh tašky. „Ale souhlasím, v podstatě se neznáme.“

Protože my dvě jsme se nepohybovaly ve stejných společenských kruzích. Na téhle střední škole byla Maddison Mae na špičce potravinového řetězce, zatímco já... někde

hluboko dole. Naštěstí ne až u těch chudáků, které ostatní neustále šikanovali, ale ani o moc výš. Bože, jak jsem se těšila, až z tohoto pekla vypadnu! Už jen pár týdnů, než všichni odmaturojeme a já už se s těmi lidmi nebudu muset nikdy v životě potkávat!

„Správně...“ Maddison Mae se znovu opatrně rozhlédla. „Vím, Brandon a ty jste spolu byli jen krátce...“

Krátce? *Krátce?* Brandon Fitzgerald a já jsme spolu chodili skoro rok. A kdyby neflirtoval s polovinou školy, ale především s Maddison Mae, byli bychom spolu dodnes. Nebo také ne. Nakonec – dřív nebo později se mě nabaží a opustí mě každý. Bez komentáře. Tohle je prakticky můj život v kostce.

A teď se můj ex dal dohromady zrovna s královnou školy. A aby bylo klišé dokonalé schází už jen, aby on byl florbalovou hvězdou a ona roztleskávačkou. Brr. Maddison a Brandon. Brandon a Maddison. Jejich oficiální přezdívka zněla Braddison. A jako by už toho nebylo k použití blicího pytlíku dost, ti dva používali tenhle hashtag u každé fotky, kterou postovali na všech sociálních sítích. A k tomu ještě #ForeverInLove a #CoupleGoals.

Blééé.

„Jen jsem chtěla vědět... ehm... když jste spolu chodili, dělali jste...?“ Naklonila hlavu trochu na stranu.

Překvapeně jsem zamrkala. „Dělali jsme... co?“

Maddison Mae vyprskla smíchy, mimochodem dost ječivě, a pleskla mě po rameni, jako kdybychom byly kamarádky. „Jestli jste spolu... však víš, co myslím.“

Teď vypadala, jako kdyby ji bolely zuby. A, upřímně – co ode mě, proboha, čekala? Že s ní budu probírat svůj sexuální život? Zrovna s osobou, která mi přebrala kluka? V jakém vesmíru ta holka vlastně žila?

„Hm... Sorry. Netuším, co máš na mysli.“ Asi to ode mě nebylo pěkné, ale chtěla jsem ji přinutit, aby to vyslovila nahlas.

Právě tady. Uprostřed chodby, kdy kolem nás procházel nepočít lidí, včetně rozličných učitelů.

Maddison Mae jim věnovala letmý úsměv. „No, však víš.“ Tentokrát už spíš syčela. „Ty... a... on?“

V hrané nevědomosti jsem zavrtěla hlavou. „Je mi líto, Maddison Mae, opravdu nevím, co máš na mysli,“ prohlásila jsem, teď už o něco veseleji a hodně nahlas, až se k nám otočilo několik kolemjdoucích.

„Bože, přece to nemůže být tak těžké!“ zvolala, s každou další slabikou hlasitěji. „Jestli jste spolu měli sex! Chci vědět, jestli jste spolu spali!“

Kolem nás se okamžitě rozhostilo ticho. Ani jsem se nepotřebovala ohlédnout – věděla jsem, že na nás všichni zírají. Vzápětí se na chodbě spustil šuškot, tu a tam zazněl i smích.

A nakonec hlas pana Carsona: „Maddison Mae McKinnonová! Na slovíčko!“ zahřmělo chodbou.

Hezká tvář jí zrudla a zkřivila se do nešťastného výrazu. Za jiných okolností by mi jí teď bylo líto. Jenže pak se mi vybavilo, jak často za mými zády strkala Brandonovi jazyk do chrčtánu, a soucit mě okamžitě přešel.

„Měj se, Maddison Mae,“ zacvrlikala jsem, ale když jsem kolem ní procházela, dodala jsem šeptem: „Jestli se opravdu domníváš, že Brandon už ten svůj nejlepší kousek nestrčil do každé díry, pak je mi tě opravdu líto.“

A s tím jsem odešla na poslední hodinu výuky. Mnozí sbírali dobré skutky nebo bonusové body pro přihlášky na vysokou, já sbírala tak akorát pomluvy a nové nepřátele. Člověk prostě nemohl být miláčkem všech.

Hodinu jsem nějak přežila, sbalila si věci a fofrem jsem vyšla ven. Doprovázel mě šepot a tlumené šuškáni, ale to pro mě nebyla žádná novinka. Nebyla jsem proslulá nějakými skandály, ale nacházeli jsme se na malé střední škole a v ještě menším městečku, kde lidé rádi drbali. Nejdřív mě

pomlouvali kvůli vzhledu, potom kvůli skutečnosti, že jsem chodila s Brandonem, později probírali náš rozchod a jako další téma k pomluvám jim teď na čas určitě vystačí scéna s Maddison Mae. Bylo mi to jedno. Stejně už jsem jen počítala dny, dokud tohle tady nebudu mít za sebou a neodjedu studovat na vysokou. Na vysokou, jejíž rozhodnutí o přijetí však ne a ne přijít.

Při té vzpomínce jsem semkla rty a zrychlila krok. Nikdy jsem nebyla příkladná studentka, ale div jsem se nestrhala, abych se dostala na vysokou. Ve snaze udělat radost tátovi jsem se ucházela o studium i na několika školách, které si pro mě vysnil on, ačkoli se tam nevyučoval design počítačových her. Konečně, potřebovala jsem mít i plán B pro případ, že by mě nepřijaly univerzity, které jsem si vysnila já, především ta newyorská. Na tuto eventualitu jsem se ale raději ani neodvažovala pomyslet.

Přešla jsem rychlými kroky parkoviště a klesla na sedadlo tmavě šedé Mazdy 3. Patřila mámě, dokud... Zapnula jsem rádio a myšlenku na mámu odehnala, než ji můj zrádný mozek stihl dokončit. Vzápětí na mě zavřeštěl nějaký song. Zamračila jsem se a připojila k rádiu mobil. Když uřvanou hudbu vystřídal záznamy dnešních vyučovacích hodin, nastartovala jsem motor a rychle jsem odtud zmizela.

O půl hodiny později jsem zaparkovala mazdu na parkovišti za kavárnou, kde jsem po škole pravidelně pracovala. Vystoupila jsem a namířila k zadnímu vchodu.

„Ahoj, Teagan,“ přivítal mě Charlie.

Nevěděla jsem, kolik mu je let. Jen to, že tady pracuje už celou věčnost. Byl vysoký přibližně jako já, trochu plnější v pase a nosil příšernou pracovní uniformu v červenohnědé barvě, jejíž čepice mu trochu klouzala z hlavy. Právě se dřel se dvěma odpadkovými pytli, které vynášel z kavárny.

„Ahoj,“ odvětila jsem stručně, ale přidržela jsem mu dveře.

Vděčně mi pokývl hlavou a dopravil pytle do kontejneru za budovou, zatímco já jsem vyrazila k šatním skříňkám v odpočinkové místnosti. Tam jsem si jako už snad stokrát předtím uvázala zástěru, zapletla vlasy do dlouhého copu a nasadila si tu hloupou čepici s firemním logem, kterou jsme museli při práci povinně nosit. Nakonec jsem doklopýtala dopředu, abych neochotně zaujala svoje místo za pultem. Co bylo ještě horší než protivní studenti a studentky naší střední školy? Zákazníci. Protože k nim jsem musela být příjemná, pokud jsem si chtěla práci udržet. Moc se mi to nezamlouvalo, ale potřebovala jsem peníze, takže jsem nasadila úsměv a vydala ze sebe všechno, abych na sobě nedala znát otrávenost.

„Na jaké to bude jméno?“

„Brian.“ Ten týpek na druhé straně pultu ani nezvedl oči od mobilu.

„Takže Brian,“ opakovala jsem po něm a velkými písmeny jsem napsala jeho jméno na papírový kelímeček.

„Ale s ypsilonem,“ dodal znuďeně. „A s P na začátku.“

Cože? S povzdechem jsem jméno škrtnla a napsala jsem ho na kelímeček znovu. *Pryan*. No, tak to gratuluju.

„Jasně, *Pryane*, káva bude za chvíli hotová.“

Připravila jsem jeho kelímeček Charliemu a věnovala jsem se dalšímu hostovi z nekonečné fronty. Odpoledne obvykle nebývalo tak plno, ale dnes jako by vypukl národní den kávové nouze. Ne, že bych pro ty lidi neměla pochopení. Já sama jsem pila mnohem víc kávy, než bych měla. Ale nějak jsem se přece musela udržet vzhůru, jestli jsem později chtěla hrát hry. Toužebně jsem vzhledla k hodinám na stěně a smutně jsem si povzdychla – ještě pět hodin.

„Promiňte?“ *Pryan* s P a ypsilonem se prodral dopředu a strčil mi pod nos napůl plný kelímeček. „Chtěl jsem cappuccino bez pěny.“

To myslíš vážně, kámo?

Postavil kelímek na pult tak prudce, že z něj vyšpláchnul obsah a postříkal nejen pracovní plochu, ale i moji čerstvě vypranou zástěru.

Pryan se posměvačně zakřenil a ukázal na ceduli, která mu slibovala ten nejlepší kávový požitek a v případě, že se tak nestane, i další nápoj. „Chci novou. A tentokrát *bez pěny*.“

Zatnula jsem zuby. *Zůstaň v klidu, Teagan, a nepřestávej se usmívat. Nemůžeš je zabít všechny.*

Ale v představách jsem právě přeskakovala pult jako Lara Croft, abych tomu arogantnímu mizerovi nakopala zadek tak, že by to cítil ještě dvacet let.

Navenek jsem se ale přinutila k úsměvu, chňapla kelímek a obsah z něj vylila. Potom jsem s nechutí a pod jeho pozorným pohledem sama udělala novou kávu. *Zákazník je pán*, opakovala jsem si ten žvást stále dokola. Opravdu bych si měla najít jinou práci. Možná v baru naproti, tam alespoň dávali spropitné. A určitě by tam s člověkem nejednali hůř než s baristkou v téhle špeluňce. Na druhou stranu bych ale nesnesla ohmatávání a očumování cizími muži. Takže moje kariéra striptérky skončila ještě dřív, než začala.

„Tady, prosím.“ Z přehnaného úsměvu mě až rozbolely tváře.

Pryan si obsah kelímku chvíli prohlížel, jako by to byl hmyz, pak si nápoj beze slova vzal a zmizel v davu.

Rádo se stalo, Pryane. Udělala jsem to přece ráda. A přijďte kdykoli znovu.

Protočila jsem panenky. Potom jsem zachytila Charlieho pohled. Protáhl soucitně obličej, než se pustil do přípravy další kávy. Tohle bude dlouhá směna.

Když jsem o několik hodin později dorazila domů, v domě se nesvítilo a garáž byla prázdná. Otevřela jsem vchodové dveře, zadala kód do bezpečnostního zařízení a hodila školní tašku na schody. Potom jsem pokračovala směrem do

kuchyně dlouhou chodbou a přes obývací pokoj, který jsme používali jako jídelnu. Ten dům mi už jako dítěti připadal obrovský a vnímala jsem ho tak i teď, jako osmnáctiletá, co má těsně před maturitou. Obzvlášť když jsem tu byla sama. Což bylo, přiznávám, skoro pořád. Naše hospodyně Susanna zřejmě dokončila úklid už před hodinou a táta byl ještě v kanceláři, ostatně jako každý večer.

V kuchyni panoval naprostý klid. Stiskla jsem vypínač a probudila tak k životu několik ledkových světel. Ovšem ani teď nevypadala místnost o moc útulněji. Na ledniče nevisel žádný lístek od táty s obvyklou zprávou, že se dnes zpozdí, zato tam ale stále bylo několik opravdu ošklivých kresbiček, které jsem vytvořila jako dítě. Neměla jsem tušení, proč tady pořád ještě jsou. Vždyť se na ně nikdo nedíval. Nepřipomínaly ani žádnou zvláštní událost. Nejspíš tu dosud visely, protože je sem před lety přilepila máma a nikdo si dosud nedal tu práci je sundat. Ačkoliv máma s námi už přes tři roky nebydlela.

Zavrtěla jsem sama nad sebou hlavou. Co to jen se mnou dnes bylo? Proč jsem si na ni vzpomněla už podruhé, když se mi obvykle dařilo jakoukoli myšlenku na ni okamžitě potlačit? Očividně jsem měla vedle školy, práce a hraní počítačových her pořád ještě příliš mnoho času.

A tak jsem se odvěkla zpátky k tašce a vytáhla z ní mobil, abych si doposlechla nahrávky z dnešní výuky. Protože mi sotva zbýval čas na domácí úkoly, natož na nějaký soukromý život, zvolila jsem tuhle účinnou metodu učení, abych ve škole totálně neselhala. Kromě toho mi nahrávky zaměstnávaly mozek a plnily ho jinými věcmi než těmi, co souvisely s mámou. A se skutečností, že si už zase vyndám z ledničky studené jídlo, které mi uvařila Susanna, a sama si s ním sednu ke kuchyňskému ostrůvku, aniž bych si dala práci s jeho ohříváním.

Po jídle jsem uklidila příbory a nádobí do myčky, vzala si něco k pití a potom jsem v kuchyni zhasla. V chodbě a následně cestou do patra se díky pohybovému senzoru rozsvěcelo jedno světlo za druhým, ale poradila bych si i ve tmě.

Ve svém pokoji jsem konečně odhodila věci včetně mobilu na postel a bosky jsem přešla k psacímu stolu. Nebo spíš, jak jsem to místo nazývala raději, ke svojí herní základně.

Několik monitorů, dva počítače, na míru sestrojený ozvučovací systém, tři nejoblíbenější headsety, pět ovladačů – každý v jiné barvě – a to nejtulnější křeslo na celém božím světě. Tady jsem byla doma.

Spokojeně jsem se v křesle uvelebila a všechno postupně zapnula. Rozsvítil se pásek s fialovými ledkami a téměř ve stejný okamžik i monitory. Rozrušením mě začaly svrbět prsty. Přesně pro tohle jsem žila. Ne pro všechny ty nesmysly, kterých jsem se musela po celé dny účastnit, ale pro chvíle, kdy jsem byla sama v téhle jeskyni, která mi zároveň poskytovala přístup k celému světu.

Prošla jsem e-maily a kanály sociálních sítí, připomněla všem blížící se stream a zase jsem vstala. Zatímco se na pozadí stahovala aktualizace, zašla jsem do koupelny, která sousedila přímo s mým pokojem. Ještě cestou jsem ze sebe shodila hadry, které jsem měla oblečené celý den, takže byly načichlé lidmi, potem a kávou. Rychle jsem se osprchovala a nakonec jsem si oblékla legíny a nejmilejší herní tričko s jedním odhaleným ramenem a nápisem *Jsem gamer. Zkuste se mnou držet krok!* Nalíčila jsem se, učesala a nakonec jsem vypnula zvuk u mobilu. Teď mohla začít nejpříjemnější část dne.

Zatímco se stream spouštěl, zastrčila jsem si vlasy za uši, nasadila si headset... a čekala. Ačkoli jsem tohle dělala už víc než rok, pořád ještě mi zrychleně tlouklo srdce a žaludek se svíral rozrušením. Moji followeri už mezitím dobře

věděli, co vysílám, přesto se mě pokaždé zmocňovaly pochyby: Co když se nikdo nepřihlásí? Co jsem jim vlastně nabízela kromě toho, že jsem s nimi trochu pokecala a zahrála si s nimi pár her? To samé dělaly stovky, nebo spíš tisíce jiných, mnohem známějších než já, s většími zkušenostmi a populárnějšími hrami.

Jakmile se ale pochybnosti objevily, kousla jsem se do rtu tak silně, až mi bolest veškeré podobné myšlenky vyhnala z hlavy. Nehrálo roli, kolik lidí se přihlásí nebo kolik tím vysláním za večer vydělám. No dobře, to druhé svým způsobem důležité bylo, protože jsem potřebovala peníze na studium, ale nedělala jsem to jen pro peníze nebo pro slávu. Jednoduše jsem to milovala. Opravdu mě bavilo spojovat se tímto způsobem s lidmi, tedy pokud to nebyli idioti, co se přidávali do chatu, jen aby tam prudili. Ráda jsem v hrách objevovala nové světy a komunikovala se stejně smýšlejícími lidmi. A pokud jsem si tím i trochu navýšila částku na spořicí účet, pak to bylo jen dobře.

Teď už byl chat zapnutý a já si nemohla odpustit úsměv, když jsem spatřila spousty rychle se míhajících zpráv. První lidé už tedy byli přítomni, stejně tak i moje věrná moderátorka AliceW, která se starala o to, aby všichni zůstali slušní a řídili se pravidly, a kterou nic nebavilo víc než vyhazovat z chatu pitomce.

Zapnula jsem kameru – a byla jsem v živém vysílání.

„Ahoj lidi,“ pozdravila jsem svoje followery s úsměvem, ke kterému jsem se poprvé za celý den nepotřebovala nutit. „Nechápu sice, že nemáte na práci nic lepšího, ale jsem ráda, že jste tady.“

Chatem okamžitě začaly proudit smějící se smajlíky, takže jsem se cítila ještě o něco lépe.

Protože mi při škole, práci, učení a tvorbě přihlášek na vysokou nezbýval čas na přípravu, pokaždé jsem při vysílání

improvizovala. Většinou jsme pak hráli Tomb Raider. Sehnala jsem všechny hry, které sestávaly prakticky jen z pixelových bloků, ale lidé mě přesto rádi sledovali, jak jsem se s Larou Croft vydávala do celého světa na cestu za pokladem, plazila se jeskyněmi a odstřelovala vlky. Jindy, zvláště ve dnech, kdy jsem byla příliš unavená a nedokázala se soustředit, jsme hráli Sims – ale i tato sezení trvala až do půlnoci.

„Jak se dnes večer máte?“ zeptala jsem se a napila se coly. Vedle ní stál energetický nápoj, nachystaný na později.

Výborně, a ty?

Skvěle! 😊

Co si dnes zahrajeme?

Kdy začneme?

Jak se ti dneska vede?

Dorazíš na E3? Nebo v červenci na RTX?

Rychle jsem ty otázky přelétla a v duchu jsem si povzdychla. Bože, jak ráda bych zajela na E3, každoroční veletrh videoherního průmyslu. Konal se už za týden v Los Angeles a měli na něm představit nové hry. Vraždila bych, jen abych se tam dostala. Ale náklady na let, ubytování a drahé vstupenky by mi pořádně provětraly úspory. Kromě toho se veletrh konal v nevhodnou dobu. Takže L. A. nepřipadalo v úvahu. Zato odborný herní a animační festival RTX v Austinu...

„E3 asi bohužel nestíhám.“ Pokrčila jsem rameny, jako by nešlo o nic velkého. „Ale RTX možná ano.“ To vyloudilo u mnohých šťastné smajlíky a také další otázky. Kdy přesně tam budu? Kde mě tam najdou? Jak dlouho tam zůstanu? A zúčastním se mistrovství?

Zašklebila jsem se. „Héj, říkala jsem *možná*. Rozhodnu se až těsně předtím, ale dám vám určitě vědět. Bylo by báječné, kdybych se tam s vámi mohla potkat!“

V myšlenkách jsem si rychle prošla náklady a dobu té cesty: sjezd byl plánovaný na červenec, to už bych měla mít po maturitě. Každopádně se ale konal na druhém konci země a virtuálním přenosem se z téhle díry poblíž Seattlu do Austinu v Texasu bohužel nedostanu. Ale kdybych tu cestu spojila s návštěvou jednoho tamního kampusu, kde jsem se ucházela o studium... Hm. To tu věc dělalo mnohem zajímavější.

„Zvážím to,“ opakovala jsem, když se na chatu objevily další otázky, a rozhodla jsem se tím to téma uzavřít.

„Co si dnes zahrajeme? Budeme pokračovat s Tomb Raider? Myslím, že posledně nás rozdrtil obrovský kus skály, který se valil chodbou. Co říkáte?“

Někteří protestovali a jmenovali jiné hry, avšak většina se mnou souhlasila. Bylo by fajn pokračovat s Larou, jenže po celém tom dni jsem měla chuť na něco, při čem bych mohla upustit víc páry. Žádnou simulaci a už vůbec ne sportovní hry, protože ty jsem nesnášela. Co nějaký multiplayer, kde bych mohla nastoupit hned proti několika hráčům najednou a v ideálním případě je vyřídít? Jasně. To by bylo skvělé. Už jen při vzpomínce na setkání s Maddison Mae ve škole nebo protivného Pryana v kavárně mi prsty nervózně zacukaly nad myší.

„Hele, co kdybychom si místo toho zahráli MMO?“ navrhl jsem tedy.

Sledující okamžitě zahltili chat rozličnými návrhy. GTA, The Elder Scrolls Online, Need for Speed, Battlefield, Final Fantasy, Dead by Daylight. Občas se objevily i hry, které jsem ještě nehrála a kde bych pravděpodobně pohořela. Potřebovala jsem se nejdřív trochu rozehrát, takže nedávalo smysl začít jako úplný začátečník nějakou multiplayer hrou, kam jsem nikdy předtím nevkročila.

„*Hello Kitty Online?*“, přečetla jsem nevěřičně a zasmála se.

„To jako fakt? Chcete mě vyřídít?“

Rychle jsem přelétla odpovědi a ostatní návrhy. Vtom mě znovu zasrběly prsty a nemohla jsem jinak než se spokojeně usmát – svoji hru pro dnešní večer jsem našla a rovnou jsem se do ní přihlásila pod svým hráčským jménem TRGame. V kooperativní hře Guild Wars 2 jsem obvykle honila příšery, plnila úkoly a propátrávala svět, ale dnes jsem měla chuť na pořádné pévépéčko – souboj hráče proti hráči.

Level 2

PARKER

Středeční večer. Původně jsem se chtěl připojit k živému vysílání už dřív, ale můj idiotský spolubydlící Cole div nevyhodil do vzduchu náš byt. Ten mizera totiž zapomněl vypnout sporák. Kdyby si toho Lincoln včas nevšiml, všichni bychom při tom obrovském výbuchu vymřeli, jako ve hře Kaboom! Takže díky, kámo. Teď visel na skříni v kuchyni list papíru s nápisem: *Běda ti, jestli ještě jednou necháš zapnutý sporák a všechny nás zabiješ!*

Při té vzpomínce jsem se rozesmál. Tahle skupinka mých spolubydlících žila ještě chaotičtěji než já a občas jsem se divil, že jsme ještě všichni naživu – když to nebyl zrovna zapomenutý sporák, tak se zranila nešikovná Sofie a museli jsme ji odvézt na pohotovost, nebo Elza zase jednou zanechala zapnutou žehličku a k tomu způsobila potopu v koupelně, nebo někdo z nás snědl cosi, co leželo v ledničce už několik měsíců. Ale svým způsobem to tu nějak fungovalo – nebo nám prostě přálo štěstí. Alespoň doteď jsme byli všichni zdraví a v pořádku, tedy pokud odhlédneme od těch několika zážitků blízké smrti či odvozů na pohotovost.

Teď už byt konečně tolik nepáchl plynem, a tak jsem usedl k psacímu stolu, na uších sluchátka a v ruce myš. Na pravém monitoru probíhal chat, vlevo jsem měl otevřených několik karet a na třetím se odehrávala dnešní hra. Byla to už snad věčnost, co jsem se přihlásil do Guild Wars 2, a po dnešním zmatku jsem se na vysílání ani nestihl připravit, takže rozhodli sledující. Proto jsem se teď setkal v lobby pro pévépěčka s hráči, které jsem neznal. Byli tu BugNight, *RockerGrrrl*, TRGame, Ameisen23, SmugShow a mnozí další.

Brumlal jsem si melodii nového songu od Taylor Swift, při němž by moje nejlepší kamarádka Callie určitě protácela panenky. Ta holka prostě neměla hudební vkus. Na rozdíl od mých followerek. K mému vlastnímu překvapení se mezi mými followery nacházel stejný počet žen jako mužů. Cole si z toho vždycky dělal legraci a tvrdil, že tam všechny ty fanyanky nejsou kvůli hrám, nýbrž kvůli mně. Ale i kdyby tomu tak bylo, neměl jsem zájem – kdysi jsem to s jednou z nich zkusil a pořádně jsem si spálil prsty.

Spláchl jsem náhlou hořkou pachutí několika doušky energetického nápoje a bylo to pryč. Neměl jsem ani čas, ani chuť utápět se v sebelítosti. Kromě toho se stahovala první karta hry a já jsem se potřeboval soustředit na nadcházející misi.

O několik vteřin později už jsem se setkal s ostatními hráči na startovním bodu v jakési pevnosti. Moje postava – žena z rasy Nornů, hnědovlasá, s modrýma očima a tetováním na místech nepokrytých brněním – převyšovala všechny ostatní o pořádný kus. Rychle jsem si prošel jména ostatních hráčů našeho týmu – byli jsme červení, zatímco druhá skupina byla modrá.

Ani tady jsem nikoho neznal, což bylo logické, jelikož jsem už dlouho nehrál. Měl bych se do Guild Wars podívat

častěji. Možná by mě pak přijala zpátky gilda, jejímž aktivním členem už jsem kvůli stěhování a studiu nebyl.

A potom hra konečně začala.

Vyrazil jsem s nornskou ženou dopředu, spokojený, že jsem dostal postavu lesní běžkyně, která mohla střídat mezi bojem na blízko a na dálku. Prvního týpka z modrého týmu jsem vyřídil lukem, ten jsem vzápětí vyměnil za těžký meč a zaměřil se na dalšího protivníka. Tělem mi pumpoval adrenalin a já ze sebe vydával všechno, abych souboj ustál. Museli jsme tuto část levelu ovládnout a pak...

Boj o přežití!

Cože? Co se to...? Moje lesní běžkyně najednou seděla těžce zraněná na zemi a kolem ní poskakovala nějaká mrňavá potvora. Hráč, který mě právě vyřídil, na mě ale hned zapomněl, a tak jsem se mohl rychle zhojit, abych...

Jste poraženi.

„Cože? Jak to?“ zvolal jsem a pátral honem na obrazovce. Vpravo dole jsem našel informaci, kdo mě porazil: jakýsi TRGame. Jak mě ten týpek dokázal tak rychle vyřídít?

Několik dalších vteřin pokračoval boj beze mě, potom jsem se opět ocitl v pevnosti.

„Aspoň že existuje respawn,“ zamručel jsem a vyslal svoji nornskou ženu znovu do akce. PvP mapy naštěstí nebyly nijak velké, takže jsem se mohl rychle připojit ke svému týmu a vrhnout se rovnou do boje. A tentokrát se nenechat... jenže vzápětí už moje postava zase ležela na zemi.

Jste poraženi.

„To jako vážně?“

Ta protivná, mrňavá a ušatá Asura mi před očima asi sedmdesáti pěti tisíc hráčů uštedřila smrtelný úder a hned poté se na scéně objevila lama osvětlená reflektory a vítězně tančila na mojí mrtvole.

Sklouzl jsem pohledem k rohu obrazovky. TRGame. Už zase on.

„Kdo je ten skřet?“ vrčel jsem. „A proč jde zrovna proti mojí Norně?“

Než se moje postava znovu objevila na obrazovce a mohla vyrazit do boje potřetí, uplynulo několik vzácných vteřin. Sakra. Využil jsem ten čas k tomu, že jsem se napil a přelétl v chatu komentáře sledujících.

Páni, tak tohle kolo bylo mizerný, kámo!

AAAAAHHH!! NENÁVIDÍM ASURY!! Ty mrňavý potvory!

hahahahahaha

#ParkerLama 🤖

Při tomhle hashtagu jsem protočil panenky, obzvlášť když se ho ostatní hned chytili a postovali jej také. No skvěle!

„Klídek,“ zašeptal jsem a soustředil se opět na hru. „Tentokrát mě jen tak někdo nepřekvapí. Ta pitomá lama už se neukáže.“

Moje Norna vystřílela šípy, chopila se meče a vzápětí usmrtila hned dva protivníky naráz. Konečně jsme s týmem obsadili místo! Hurá na další!

Vedle mě zabliklo něco černého a moje postava utrpěla zranění.

„Co to...?“ Uhnul jsem, nebo se o to alespoň pokusil, protože to bylo skoro nemožné, jak se kolem mě ta mrňavá potvora s vykulenýma očima neustále odněkud vynořovala a uštedřovala mi rány. „Neříkejte, že to je Zloděj.“

Do háje. Zloději byli v Guild Wars ti nejhorší. Mrštní a rychlí a prakticky nezasažitelní. A jako Asury ještě k tomu tak zatraceně obratní, takže jsem...

Boj o přežití!

A pak se už zase objevila ta tančící lama a ušetřila mi ránu z milosti.

„Ale no ták!“ Neměl jsem teď daleko k tomu, abych praštil myši o zeď. Hajzl jeden. Proč se ten TRGame zaměřil zrovna na mě?

„Chcípni!“ zavrčel jsem a znovu jsem se vrhl do boje. Do háje – můj tým prohrával! Přitom jsem ostatní členy své skupiny sotva vnímal. Tentokrát jsem se tedy držel zpátky a zkusil to s útoky na dálku. Vyřídil jsem šípy jednoho protivníka z modrého týmu a zaměřil se na dalšího, když vtom se uprostřed obrazovky ukázala nová zpráva: *TRGame lační po krvi*. No výborně. Teď už ten týpek masakroval i všechny ostatní členy mé skupiny.

Vtom se vedle mě mlhavě zablesklo něco černého, takže jsem se rychle otočil – a utržil další rány.

„To jako vážně, TR?“ zvolal jsem a uhýbal dalším ranám. Už jen to bylo skoro nemožné, ale útočit na něco, co se pohybovalo tak zatraceně rychle? Vyloučeno. Takže počtvrté!

Jste poraženi.

Po – čtvr – té. Proč, sakra? A ta pitomá lama už zase tančí na mojí mrtvole!

Modrý tým vyhrál a po boji se teď zobrazoval na piedestalu, zatímco moji lidé leží na zemi před ním.

„Nenávidím vás! Nenávidím Guild Wars! Kdo vůbec přišel na ten nápad hrát právě tuhle hru?“ vyhrkl jsem, vzápětí

jsem se ale svému výbuchu musel sám smát. „Tak jo. Uděláme si malou pauzu a budeme pokračovat.“ S tím jsem přešel ze hry k obyčejnému streamu. Letmo jsem se usmál do kamery, sundal si headset a vstal od stolu.

Nedařilo se mi ale uklidnit pulz. Fuj, tenhle zápas jsem tedy pěkně podělal! A ten TRGame je prostě odporný! Kdyby tady teď byl... Nevědomky jsem zaťal pěsti a jen s obtížemi potlačil zavrčení.

Potřeboval jsem se honem uklidnit a přijít na jiné myšlenky, jinak bych nemohl hrát dál. Napjatý nebo našťvaný, jako jsem byl teď, bych hru kazil o to víc a dostal by mě kterýkoli takový mrňous.

Výhodou streamů bylo, že člověk nikdy nehrál sám. Vždy tu byl někdo, kdo hru sledoval a fandil. Ovšem byla tu i nevýhoda, že zároveň všichni viděli živě a v barvě každý chybný krok. A mě právě před očima ostatních zmasakrovali na kaši jako nějakého začátečníka.

Odskočil jsem si do koupelny, která výjimečně nebyla obsazená ani vytopená, a odtud jsem se přesunul do malé kuchyně, o níž jsem se také dělil se spolubydlíci. Prastaré kytičkové kachlíčky tam našťestí nebyly skoro vidět, protože stěny byly zastavěné skříněmi, regály, zavěšenými hrnci, bylinkami a dalšími krámy. Ledničku člověk ve všem tom chaosu rozpoznal jen díky tomu, že na ní visel nespočet magnetek a lístků se vzkazy, a také úklidový plán, který Sophie marně vytvářela každý týden znovu, nákupní seznamy a pohlednice. Mezi nimi i Lizino varování, abychom ji nechali vyspat, jinak nás zamorduje, Lincolnovy čmárance, Colova informace, že došel toaletní papír, a Sophiina pravidelná upozornění, že máme vypínat veškeré přístroje, abychom zůstali naživu.

Z mých spolubydlících se ten večer v kuchyni nacházel jen Cole. S mobilem, iPadem a hrnkem čaje seděl u jídelního

stolu. Čaj... Byl teplý červenový večer ... Na Floridě... Už dávno jsem se jeho divným návykům nedivil, přesto jsem při tom pohledu strnul. Pro mě neexistovalo nic odpornějšího než čaj. Snad ještě kromě mléka.

„Co se ti stalo?“ Cole se samolibě šklebil, až příliš samolibě na to, že nás dnes skoro všechny málem zabil. Oba jsme měli krátké hnědé vlasy a strniště a oba jsme nebrali život moc vážně, takže nás mnozí měli za bratry nebo aspoň za vzdálené příbuzné, zvláště když jsme se tak i chovali. „A jéje! Tady je na tom někdo mizerně. Že bys výjimečně nebyl nejlepším hráčem?“

Když mi připíjel do vzduchu čajem, jeho tetování na paži jako by při tom oživila. „Takže se nemýlím? Tam venku fakt existuje někdo, kdo porazil krále gamerů?“

Místo odpovědi jsem mu ukázal prostředníček a vrhl jsem se na obsah ledničky.

„Aúú, ty chudáčku.“

Asi bych se tomu měl umět zasmát, ale TRGame mě doháněl k šílenství. Jako by si ten hňup umanul, že mě dnes zničí. Přitom se dnešek doteď vlastně vyvíjel skvěle. Tedy až na tu malou nehodu se sporákem. Ráno jsem ani nezaspal, šel jsem na trénink, pak na univerzitu, kde jsem si vyřídil pár věcí ohledně zakončení semestru a vyhledal několik profesorů kvůli zápisům do indexu. Potom jsem v kavárně na severní straně kampusu získal číslo od moc hezké baristky, vyřídil e-maily a zprávy na sítích a nakonec jsem zjistil, že moje nejoblíbenější kapela vydala nový single. Takže dobrý den, bez jakýchkoli špatných zpráv nebo tragických událostí. A večer mohl být také skvělý – kdyby mi do toho nevlezl ten pitomý TRGame.

Možná by bylo moudřejší Guild Wars prostě ukončit a zahrát si jinou hru. Na výběr jich bylo dost a followeři by mi to neměli za zlé. Bylo naprosto běžné, že jsme se během jednoho

streamu pouštěli do vícero her. Ale moje ctižádost mi udělala čáru přes rozpočet. Obvyčně jsem na konkurenci absolutně kašlal – jak na univerzitě, tak při sportu, v podnikání nebo i ohledně žen. Byl jsem ten nejpohodovější člověk na světě. Ale běda, jestli nade mnou vyhrál nějaký gamer. A ten TR nade mnou vyhrál. Opakovaně. Hrůzným způsobem, při kterém mi poslední ránu uštědřila zatracená *lama*! To vyžadovalo odplatu. Ne, to vyžadovalo mrazivou, krvelačnou a ničivou pomstu.

Vyzbrojený novým energetickým nápojem jsem se vrátil do pokoje a usadil se do kancelářské židle. Psací stůl s monitory zabíral celou stěnu naproti dveřím. Na ní visely nad monitory plakáty různých her a filmů a pod nimi lišta s ledkami, která vše nořila do světla různých barev. Sáhl jsem po myši, ale ze hry jsem se neodhlásil.

Jste ve frontě na přiřazení do skupiny.

„Dáme si ještě jedno kolo,“ vysvětlil jsem do vysílání, „a pak si zahrajeme něco jiného.“

Nové kolo se odehrávalo na nové mapě, kde mi přidělili i nový tým. Kola se – jak jinak – účastnil i TRGame, který mě – jak jinak – znovu zmasakroval a ta pitomá lama – jak jinak – znovu předváděla step na mé mrtvole.

„Končím!“ Ani ne o pět minut později jsem odsunul myš i klávesnici a sáhl po energetickém nápoji. „Jestli mě ten týpek zamorduje ještě jednou, tak za sebe neručím. Vlezu tam monitorem a uškrtním ho v přímém přenosu.“

Smích v chatu. Ty hajzlíky vyloženě těšilo sledovat, jak dokola mordují moji nornskou ženu. Ach jo. V duchu jsem vykonával smrtelnou pomstu, když vtom mě zaujalo něco v chatu na druhém monitoru. Někdo to komentoval, ale zprávy scrollovaly tak rychle, že text zmizel, než jsem si ho stihl

přečíst. Kromě toho jsem se potřeboval soustředit na hru, než mě ještě jednou...

Jste poraženi.

„Polib si!“ Odrazil jsem se od stolu a odjel na židli pozpátku pryč od počítače. Nebýt kabelu od sluchátek, nejspíš bych vzteky vyskočil.

„K čertu s tebou! A k čertu s celou tou hrou! Co to s tím chlápkiem je? Ten hajzl!“

Moji sledující se výborně bavili. Jistě, někteří v chatu diskutovali, kdo se asi schovává za jménem TRGame, ale většina jeho vítězství nade mnou prostě jen oslavovala.

Vrčel jsem jako pes. „Dobře, takže kdo je sakra TRGame?“

TEAGAN

Ááách. To mi udělalo dobře. Nic mě uspokojovalo tolik, jako zarmodovat pár hráčů. Samozřejmě virtuálně.

Poté, co jsem se probíla arénami a nasbírala spoustu bodů, spokojeně jsem Guild Wars zase zavřela. Byla jsem tak ponořená do hry, že jsem sotva vnímala, kteří hráči se stali obětí mé agrese. Ale, upřímně, můj problém to nebyl. Pokud jejich postavy zahynuly, měli dotyční prostě lépe hrát. Takový je život.

Protáhla jsem se před monitorem a dbala při tom na to, aby mi nebylo vidět do výstřihu. Poslední, co jsem si přála, bylo, aby mě moji sledující vnímali jako jednu z těch gamerek, co ukazují prsa a lákají tím followery. Ne, děkuji.

„Ne, Hello Kitty Online hrát nebudeme,“ sdělila jsem poté, co jsem si v chatu přečetla několik návrhů. „Co to s vámi je? Kdo jste a kam se poděli moji praví followeři?“

Sklidila jsem za to několik smajlíků, zatímco na monitoru se míhaly v chatu další a další návrhy her. Ale já už jsem se rozhodla.

A když se pak ozvala hudba a na obrazovce se objevil úvodní obraz hororové hry pro pět hráčů Dead by Daylight, většina zajásala. Ne každý, protože se vždy našli lidé, co nebyli nikdy spokojení, ale nedalo se vyhovět všem. Jak on-line ve hře, tak v reálném životě.

„Co kdybychom si dali jedno skupinové kolo?“ navrhla jsem. „Nejdřív budeme hrát jako přeživší. Prostě se ke mně připojte.“

A to také udělali. Ještě než jsem svoji postavu vybavila potřebnými itemy, perky a obětními dary, lobby už byla plná. Byli jsme čtyři – vlastně pět, pokud počítáme i vraha – a chystali jsme se na misi.

Usrkávala jsem colu a podrobněji jsem se zaměřovala na ostatní hráče. DelilahStar naplnila bednu s náradím – výborně. Vedle ní byla i MoonDolls dost vysokým rankem a... Parker4G.

Zamrkala jsem a odložila sklenici. To nebyl *ten* Parker4G, nebo ano? Musel to být falešný účet nebo účet fanouška, který se pojmenoval po svém oblíbeném streamerovi. Přesto se mi najednou rozbušilo srdce, protože mi tenounký hlásek v podvědomí našeptával, že to přece jen bude on. Což by alespoň vysvětlovalo, proč chat najednou zešílel.

OMG!! Je tady!!

Parker nás vyslyšel!

Yesss. 😊

Čas na odplatu.

Odplatu? Jakou odplatu? Znepokojená jsem znovu přelétla jména hráčů. Jen abych se ujistila, že se nemýlím. „Ehm... O co tady jde?“

Chvíli trvalo, než se na chatu objevily odpovědi.

A zatímco jindy musel člověk při Dead by Daylight čekat celou věčnost, než sehnal všechny spoluhráče a načetla se mapa, dnes to bylo samozřejmě cobydup. Takže jsem byla jedním okem ve hře, která se odehrávala na pozemku Mac-Milla. Nebyla to zrovna moje nejoblíbenější mapa, nešlo ale ani o tu nejhorší. Ovšem nedalo se tady vůbec orientovat. Druhým okem jsem sledovala odpovědi.

Guild Wars!!!

hráli jste proti sobě v GW! Parker byl v červeném týmu a tys ho zmasakrovala 😏 jeho chat mu prozradil, kdo jsi, 😊 a teď se určitě chce pomstít

Když jsem ty řádky přelétla, zasupěla jsem: „Pokud se chce pomstít, měl by hrát raději s vrahy místo s přeživšími.“ Protože takhle jsme stáli na stejné straně. Pobaveně jsem se křenila, ačkoli srdce mi stále ještě zrychleně tlouklo. Ale člověk nedostane každý den šanci hrát s jedním z největších hráčů země. Parker sice vysílal především živě, ale veškeré záznamy z her pak nahrával na youtube. Kolik že to měl followerů? Deset milionů? Patnáct?

Bože můj, on to vysílá? A sakra.

Nebyla jsem nervózní. Vážně, ani trochu. Během hraní nebo streamů jsem nikdy nebyla rozrušená, nanejvýš trochu napjatá. Ale teď mě titulní píseň Dead by Daylight, kterou jsem si běžně pouštěla i během dne – nejraději ve škole nebo při práci –, opravdu znervózňovala. A nebylo to kvůli zvuku motorové pily, jenž se krátce ozval na pozadí. Několika kliky jsem hudbu vypnula. Stejně jsem se potřebovala soustředit na dění ve hře.

Tam ještě panoval klid – a zatracená temnota. Přisunula jsem se blíž k monitoru a poslala jsem svoji postavu do lesa.

Cílem bylo opravit pět generátorů, otevřít alespoň jeden ze dvou východů a uniknout. Nic náročného – kdyby tam nebyla postava nepřítelů vraha, který se nás chystal jednoho po druhém chytit a pověsit na hák.

Napětím jsem se kousala do rtu, a zatímco jsem zároveň opravovala generátor, rozhlížela se a naslouchala, jestli se neozve vrahův typický tlukot srdce, neustále jsem sledovala průběžné pokyny na obrazovce, které hráči museli během hry plnit. Jedna jediná chyba a... *Prásk!*

Rána v generátoru byla tak hlasitá, že jsem sebou trhla. „Do háje!“

A vzápětí další překvapení: jeden z mých sledujících mi poslal větší dar a spustila se hudba, kterou jsem si pro takový případ nastavila.

„Lidi!“ Nevěděla jsem, jestli se mám smát nebo klít. „Díky! Ale tohle není zrovna vhodná chvíle. Tedy pokud vás nebaví mě děsit.“

Nejspíš jsem to neměla říkat, protože během opravy dalšího generátoru se na druhém monitoru sypaly nové a nové dary a pokaždé se spustila hudba, která zněla jen při dvoumístných částkách. Moji sledující však očividně našli zalíbení v tom, jak mi ztěžovat život, tedy hru.

Rychle jsem pohlédla na monitor a polkla. No do háje! Tolik jsem si běžně vydělala tak za tři streamy – ne během jediného večera. A určitě bych si nestěžovala, kromě situace, kdy... *Prásk!*

„Tentokrát za to nemůžu!“ zvolala jsem, protože na vině byl jiný hráč, který se spolu se mnou činil u generátoru a propásl pokyn. Delilah-Star, jak jsem předpokládala. Ovšem byla jsem to já, po kom teď šel vrah. „A sakra!“

I když jsem bleskurychle uhnula, trefil mě perlíkem. Moje postava bolestivě vykřikla a ve stejný okamžik jsem zaklela i já. Teď už jsem se s konečnou platností nemohla věnovat

zároveň i chatu, protože jsem musela utíkat, jak rychle to jen šlo. Sprintovala jsem lesem, měnila prudce směr, zatímco tlukot vrahova srdce byl čím dál hlasitější, až ho nakonec přehlušil řev motorové pily.

„Proč vlastně hrajeme zrovna tohle?“ zasyčela jsem a klikovala dál.

Najednou se objevil jiný spoluhráč, kterého jsem si doposud ani nevšimla.

„Jó! Ahoj Parkere. Pozdrav pěkně vraha!“

Jedna malinká, škodolibá část mě totiž doufala, že se teď vrah vrhne i na Parkera4G – ale štěstí mi nepřálo. Ten parchant mi zůstal v patách. Ostře jsem zahrnula, přeskočila nějakou paletu, běžela v kruhu a pak...

Pak mě vrah zmasakroval a v příštím okamžiku už si mě házel přes rameno. Bránila jsem se ze všech sil, ale jako na potvoru byl jeden hák hned poblíž. Ve sluchátkách mi hřměl křik mojí figury.

Opravdu skvělé první kolo...

Alespoň jsem tak měla možnost se napít a nakouknout do chaty. Lidé mi tam hodně fandili a nepřestávali posílat dary. Pokud by to tak pokračovalo dál, brzy bych dosáhla měsíčního výsledku, ačkoli ještě nebyla ani polovina června. Páni!

„Po DbD si zase zahrajeme Tomb Raider, souhlasíte?“

Když jsem před několika měsíci vyhrabala nějaké starší hry a začala je hrát, předsevzala jsem si, že se prohraju až k těm nejaktuálnějším. A k mému překvapení se to velmi dobře ujalo. Mým sledujícím se to líbilo i přes špatnou grafiku pocházející z roku 1997. Postupně přicházeli další a další followeři – a s nimi i víc peněz, které vesele plnily moje studijní konto. Win win.

Podívala jsem se zpátky do hry. Z háku mě ještě nikdo nezachránil, pomalu a trýznivě jsem na něm ztrácela čím dál

víc krve. Ale můj ukazatel možnosti přežití vypadal docela dobře. Tedy alespoň jakž takž.

Vedle mě se najednou cosi pohnulo a mezi stromy se vynořil jiný hráč. A nebyl to prostě jen další hráč, nýbrž Parker4G. Zrovna on!

Vraha nebylo široko daleko vidět ani slyšet, jeho typický zvuk tlukotu srdce už prakticky zanikl. Pokud tedy existoval vhodný okamžik na moji záchranu, pak to bylo teď. Parker se rozběhl rovnou ke mně a já jsem hlasitě vydechla. Jenže místo aby mě sundal z háku, zůstal přede mnou stát, chvíli se na mě díval a pak se zase otočil a nechal mě tam viset.

„Co. To. Sakra. Děláš?“ křičela jsem a divoce tloukla do mezerníku, protože na mém ukazateli přežití mezitím uběhla polovina času. Teď už jsem o přežití musela bojovat. Kolem mě se začaly zjevovat obrovské černé pařáty a hrozily, že mě provrtají, pokud nebudu tisknout mezerník dost často.

„Ty hajzle! To má být pomsta za Guild Wars?“

Bez odpovědi. Proč také? Parker už nejspíš hopsal mapou jako šťastná gazela, zatímco já za chvíli umřu. Mizera jeden! Kretén! Hajzl! Přála jsem mu, aby se zítra probudil a zjistil, že mu spadl pevný disk a zmizela veškerá data. Ne – aby přišel o veškeré statusy ve všech hrách, které kdy hrál.

Zatraceně! Za chvíli budu mrtvá. Ani jsem se nestíhala podívat do chatu, protože jsem bojovala o život a klela při tom jako špaček. Bylo mi ukradené, že se moje výlevy vysílaly živě do celého světa. Tohle bylo opravdu podlé! Předtím jsme hráli každý v jiném týmu, takže bylo logické, že jsem Parkera a jeho skupinu zmasakrovala. Konečně – takový byl přece cíl PvP. Ale tohle?

„Jsme ve stejném týmu, ty podrazáku.“

Sledující se nejspíš mohli potřhat smíchy. Možná mi ale fandili a povzbuzovali mě – nebo Parkera4G. Jak jsem to měla

poznat? To jediné, na co jsem se momentálně dokázala soustředit, bylo, jak nezahynout. Dosud ještě existovala šance, že mě zachrání jiný hráč. Byla to přece skupinová hra. *Někdo mi přece musí pomoci, sakra!*

Sloupec mé životní energie se s každou vteřinou zmenšoval. Mlátila jsem divoce do klávesnice. Nechtěla jsem umřít! A už vůbec ne jako první v tomhle kole.

Když už měl sloupec jen jeden dílek, náhle se přede mnou vynořil Parker4G a zdvihl mě z háku.

„Ach, zaplať pánbůh!“ zvolala jsem a rozběhla se. Bylo mi jedno kam, hlavně pryč odsud. Bohužel jsem ale byla pořád ještě zraněná, a tak jsem za sebou zanechávala krvavou stopu. Kromě toho se nárek mé postavy rozléhal široko daleko. Musela jsem najít bednu s lékárníčkou nebo jiného přeživšího, který by mě uzdravil. Na druhou stranu už chybělo opravit jen dva generátory a mohli bychom otevřít východ a utéct. Možná bych to zvládla i tak, kdyby vrah...

Tlukot srdce. Zprvu tichý, potom stále hlasitější, doprovázený dramatickou hudbou.

„Dneska nemám svůj den,“ zamručela jsem.

Moje postava se skrčila a já jsem se v duchu modlila, aby vrah její tiché kňučení neuslyšel a nenašel ji. Kdybych skončila na háku ještě jednou, nepřežila bych. Tím jsem si byla naprosto jistá.

Nejraději bych pevně zavřela oči, abych se na vraha nemusela dívat, ale to jsem si nemohla dovolit. Kdyby se objevil, musela jsem reagovat hodně rychle.

Ale nebyl to vrah, kdo se náhle vynořil za kmenem stromu a vykročil ke mně. Byl to ten samý hráč, který mě před chvílí sundal z háku. A ten samý hráč mi přes blížící se nebezpečí vyléčil zranění.

Parker4G.

Zatnula jsem zuby. Nehodlala jsem mu v žádném případě poděkovat, ani v živém přenosu a už vůbec ne osobně. Osobně jsme se ani nikdy nepotkali. Ať už mě teď jakkoli ochotně vyléčil, to předtím byla podpásovka.

„Rychleji!“ tlačila jsem na něj tiše, protože tlukot srdce vraha byl stále ještě jasně slyšet.

Skoro ve stejný okamžik propásl Parker4G časový pokyn a moje postava bolestně vykřikla.

„To jako vážně?“ Vydala jsem ze sebe jakýsi tón, který zněl jako směsice zoufalého vzdechu a zavrčení. Zřetelněji jsem naši pozici prozradit nemohla. Ale Parker mě léčil dál. Vtom se za ním na mapě rozsvítil opravený generátor. A pak ještě jeden vpravo od nás. Zaplat pámbůh! Spoluhráči se činili. Teď už jsme jen museli doběhnout k východu.

Jakmile jsem byla vyléčená, vyrazila jsem, přitom jsem ale udělala velký oblouk, abych se vyhnula vrahovi. Srdce mi divoce tlouklo a ruce jsem měla tak zkřechované, až to bolelo. Už! Za chvíli tam budeme. Už jen kousíček a ... Tady! Východ byl otevřený.

„Jóóó“ zvolala jsem, když jsem jím proběhla.

Zvládli jsme to. Výborně!

Pohodlně jsem se opřela na židli. „Skvělé kolo.“

Chat na druhém monitoru probíhal takovou rychlostí, že jsem si nestihla pořádně přečíst ani jednu zprávu. No tak ať. Podle všeho byli všichni víc než spokojeni. Stejně tak i já, a to i přes podlé jednání Parkera4G. Kdysi jsem viděla jedno jeho video na youtube a v podstatě jsem o něm nic nevěděla, ale člověk nejspíš musel být mizera, pokud byl tak velkou hvězdou.

Zahrála jsem si se skupinou ještě několik dalších kol, tentokrát *bez* Parkera, a potom jsem přešla k druhému dílu Tomb Raider.

Když jsem se až po půlnoci rozloučila s followery a vypnula živé vysílání, zaposlouchala jsem se do ticha v domě. Původně jsem nezamýšlela hrát tak dlouho, nakonec jsem ale úplně zapomněla na čas. *Ach jo. Čeká mě pekelné ráno.*

Za hlasitého zívání jsem se protáhla a dál naslouchala tichu. Podle všeho byl táta ještě v kanceláři. Pravděpodobně tam i spal – pokud vůbec spal a nepracoval celou noc. A nezapomněl se přitom najíst, vysprchovat, nebo si uvědomit, že má dceru. Potlačila jsem ten hořký pocit a právě jsem se chystala vypnout všechny programy a nakonec i počítač, abych se mohla odebrat do postele, když na discordu zasvítila nová zpráva.

Byla od Parkera4G.

Parker4G

promiň za to předtím v DbD...

TRGame

Nějak ti tu omluvu nevěřím

Parker4G

hele, myslel jsem to vážně!

kromě toho jsem tě zachránil z háku 😊

TRGame

V poslední vteřině! A nejspíš jen proto, že jinak by tě tvoji fanouškové přestali mít rádi

Parker4G

pravda 😊

Parker4G

ale i proto, že jsem gentleman!

TRGame

Sorry, právě jsem spadla smíchy ze židle

Parker4G

...

Parker4G

Jsi tu ještě?

Parker4G

haló??

Level 3

PARKER

Nesnáším jezdit domů. Nejspíš to ze mě dělá nejhoršího syna na světě – ale je to pravda. Nejdřív jsem se odstěhoval co nejdál, když se mi podařilo dostat na medicínu ve Woodhillu v Oregonu, kde jsem se také seznámil se svou nejlepší kamarádkou Callie. Oba jsme pocházeli z Alabamy a studovali stejný obor, a tak jsme okamžitě sprátelili. No dobře, abych byl přesný, nejdřív proběhlo jedno naprosto katastrofální rande, které nám oběma ukázalo, že mezi námi jiný vztah než přátelství nepřipadá v úvahu. A tak se z nás stali kamarádi. Jenže potom Callie studium přerušila a krátce na to i já, protože jsem si uvědomil, že studovat medicínu bylo jen zoufalé přání malého kluka, který chtěl pomoci konkrétní osobě: mámě.

Takže jsem to vzdal a snažil se přijít na to, jak bych měl naložit se svým životem. A to mě nakonec dovedlo na severozápad Floridy, do Pensacoly, vzdálené od domova jen tři až čtyři hodiny jízdy, namísto dosavadních čtyřiatřiceti. Přemohl jsem se, a ačkoli mě o to ani máma, ani táta nežádali,

poslední dobou jsem jezdil domů každý víkend, někdy i v týdnu, pokud to bylo zapotřebí.

A nenáviděl jsem to. Nejvíc ze všeho jsem nesnášel skutečnost, že můj domov už nebyl plný krásných vzpomínek a při každé návštěvě jsem musel počítat s tím, že se stane něco strašného – nebo že se budu muset zabývat tím, co by se ještě mohlo stát. Nenáviděl jsem vlastní bezmoc stejně jako tu naprostou rezignaci v tátově tváři a mámin nepřítomný výraz. Ale především jsem šlel z toho, že ačkoli jsem teď byl doma mnohem častěji, nedokázal jsem nic z toho změnit, nezávisle na tom, jak moc jsem si to přál.

„Ahoj, tati.“ Odložil jsem batoh vedle dveří do kuchyně a přešel jsem ke kuchyňskému ostrůvku, na němž se kupily použité talíře a hrnce, které už se nevešly do myčky, protože už byla také přeplněná. Na lince se leskly skvrny od kávy a omáček, promíchané s rozsypaným kořením a smutnými zbytky bylinek, které jsem posledně nakoupil, protože táta tak rád vařil z čerstvých surovin.

„Donovane.“

Táta byl jediný člověk na světě, který mě oslovoval mým pravým křestním jménem. Dříve to dělala i máma. Už jako dítě jsem to jméno nenáviděl. Nedal jsem pokoj, dokud mi všichni nezačali říkat Parkere, ale v případě táty a mámy jsem to strpěl.

Teď se na mě táta díval unavenýma očima. Kruhy pod nimi mu od mé poslední návštěvy ještě ztmavly a přibýlo i několik vrásek. Jimu Parkerovi bylo teprve osmačtyřicet, působil ale o desetiletí starší. Nic na tom nezměnil ani mírný úsměv, se kterým si mě prohlížel, a já věděl, že se k němu přinutil z lásky ke mně. „Nemusíš to dělat. Postarám se o to později.“

„V pořádku. Už jsem se do toho pustil,“ prohlásil jsem a vyndal jsem z myčky čisté talíře, hrnky a sklenice a začal

je uklízet do skříněk – když to udělám hned, ušetřím tátovi práci a kromě toho tím trochu oddálím okamžik, kdy budu muset jít za mámou. V duchu jsem si odfrknul. *Dovolte, abych se představil. Donovan Parker, vzorný syn.*

Jim mi neodporoval, což jen jasně potvrzovalo, že ve skutečnosti potřebuje neodkladnou pomoc s domácností. Do háje. Kdy jsem tu byl naposledy? Byl jsem tentokrát pryč příliš dlouho? V poslední době mi dny splývaly jeden do druhého, protože jsem se musel v podstatě od rána do večera šprtat na zkoušky a k tomu jsem přistoupil na několik exkluzivních dohod ohledně nových her, takže jsem sotva stíhal streamy a záznamy. To všechno ale ztratilo na důležitosti v okamžiku, když jsem spatřil chaos v kuchyni a ohlásilo se moje špatné svědomí. Tolik k mým pravidelným návštěvám...

„Jak se ti vede?“ zeptal se mě táta poté, co se usadil na rozviklanou stoličku u kuchyňského ostrůvku. V duchu jsem si udělal poznámku, že mám hned potom zajít do garáže pro krabici s nářadím a utáhnout šrouby.

„A jak to jde na univerzitě? Teď máte letní prázdniny, že?“

„Přesně tak. A na univerzitě všechno klope.“ To byla moje obvyklá odpověď – táta měl dost svých starostí, nechtěl jsem mu přidělovat další informace, že počítám s propadnutím u minimálně jedné, spíš dvou zkoušek, protože jsem neměl dostatek času se na ně pořádně připravit. Nebo že jsem musel několik dní před odjezdem kempovat před kanceláří jednoho z profesorů, abych ho konečně zastihl a přiměl ohodnotit moji domácí práci. Nebo že jsem se v tomhle semestru málo věnoval studiu, protože jsem se soustředil na živé streamy, videa na youtube, rozličné spolupráce a brzké uzavření dohody o reklamě, které mi dohromady pokryjí nejen nájemné na další půlrok, nýbrž i velkou část máminých léků. K tomu ještě záplava e-mailů a zpráv, nenáviděné účetnictví a nutnost mít neustále přehled o nejnovějším dění na herní scéně